

Mézői eszmeörzés

VISSZHANG - LX. évfolyam, 30. szám, 2016. július 29.

Lehet az úgy, hogy valaki ifjúágának éveiből szívét melengető élményként őrzi a Sztálin irányításával írt, *A Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártjának története (Rövid tanfolyam)* című egykori mű tanulmányozásának személyes vagy átörökített emlékét, és ettől vezérelten nem csak sikeresnek tartja a szovjet első három ötéves tervet, hanem azt is állítja Szász Gábor, hogy „ezzel létrejött a tengelyhatalmak legyőzéséhez szükséges gazdasági-műszaki bázisok egyike” (*Mézői kiegészítés, ÉS, 2016/27., júl. 8.*).

Az ötéves tervekkel kétségtelenül látványosan erőltették a Szovjetunió iparosítását. Nyilván a „sikerek” közé tartozik az az említés nélkül maradt tény, hogy az első ötéves terv idején, 1929 és 1933 között letartóztatásokkal, kisajátításokkal, halálos ítéletekkel és elhurcolásokkal lebonyolították a „kuláktalanítást”. A gyilkos eszközökkel végrehajtott kollektivizálás következménye volt az a pártját ritkító éhínség (a „holodomor”), mely különösen a Volga mentén és Ukrajnában pusztított. Egyedül Ukrajnában kb. 3,5-7,5 millióra becsülik azoknak a számát, akik emiatt az életüket veszítették. Ehhez társul még a több millió halott, akikkel politikai okokból végeztek. Az angol ipari forradalom és a kapitalizmus kialakulása ilyen rövid idő alatt még csak közelítőleg se tudott ennyi áldozatot produkálni. Ebben a tekintetben a szocializmus megvalósítása valóban páratlanul versenyképesnek bizonyult a korai kapitalizmussal szemben.

A majdani „tengelyhatalmak legyőzéséhez szükséges gazdasági-műszaki bázis” minden jel szerint ugyancsak annyira robusztusra sikeredett, hogy a második világháború első éveiben a Szovjetunió jelentős amerikai-angol gazdasági és katonai segítségre szorult.

A társadalmi megváltás „klasszikus”, szovjet (marxista-leninista) eszméjének csődje nem az egyetlen volt a sorban: az áldozatok száma, az okozott szenvedés és a gazdasági-műszaki, civilizációs-politikai meg kulturális lemaradás és veszteség nem fogja meggyőzni azokat, akik kapitalizmusgyűlöletükre hallgatva alvó sejtekként őrzik ezt az eszmét. Ma ténylegesen nem sok politikai vizet zavarnak, de ilyennek tűntek 1945 után azok is, akik a teljesen más, a fasiszta megváltás ígézetét ápták tovább a lelkükben. Tanulni a fasiszták se tanultak, felejtteni meg ugyanúgy nem képesek. A fasiszta mutánsoknak ma kedvez a korszellem, és majd elkerülhetetlenül újra bajba, netán katasztrófába sodorják a társadalmukat. Ismételt levitézlsüket követően aztán cserélnek a túlélő mutáns bolsevistákkal. Hadd próbálják megint az utóbbiak a boldogítást, a fasisztákkal szemben persze humanista alapon.

A kapitalizmuson alapuló demokrácia pedig több száz vagy ezer év alatt majd kínnal-keservvel, ezernyi bizonytalansággal megemészti és immunizálja szörnyű utódaikat is, akik egyre jobban próbálják álcázni magukat a demokratikus mázzal, míg végül, évszázadok múlva olyan domesztikált nem lesz mind a szélsőbal-, mind a szélsőjobboldal, akár a nagyon erős, nagyon mérgező és veszélyes, csak nagyon meghatározott esetekben nagyon kis mennyiségben alkalmazható gyógyszerek a társadalom örök bajaira.